

Miloš
Kratochvíl

ilustrace
Markéta Vydrová

Jak chtěl být
Honza peciválem

Kouzelné
nůžky

triton

2

© Miloš Kratochvíl, 2011
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2011
Illustrations © Markéta Vydrová, 2011

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2011 jako svou 1540. publikaci.
Vydání 1.

Odpovědná redaktorka Viola Lyčková
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Praha, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-521-3

Jak chtěl být Honza peciválem

Honza se rozhodl, že bude peciválem.

Nejspíš se v nějaké pohádce dočetl, že je to povolání, při kterém se člověk moc nenadře, a to mu zavonělo. Pec doma měli, tak si na ni hned vylezl a pohodlně se rozvalil.

Maminka jenom lomila rukama: „Honzo, rozmysli si to ještě! U nás v rodě nikdy nikdo peciválem nebyl, a ty teď takhle... Dej se na něco užitečnějšího.“

Ale Honza nechtěl ani slyšet. Jen se převalil na druhý bok.

„Ach jo,“ vzdychla matka.

„No, aspoň ohlídáš chalupu. Světem chodí všelijaká cháska. A když už budeš na té peci ležet, tak do ní snad i naložíš.“ Utřela si slzičku zástěrou a šla po práci kolem chalupy.

Sotva na kostelní věži poledne rozhoupalo zvon, ozvalo se z pece: „Mamí, já chci jíst!“

Matka odklopila hrnec. „Mám tu houbovou omáčku s knedlíky. Kolik chceš?“

„Hodně!“ křikl Honza.

Maminka mu nandala knedlíků, co se na talíř vešlo, Honza je spořádal a za chvíli houkl: „Mám žízeň.“

„Udělám ti vodu s višňovou šťávou. Kolik ti jí tam mám dát?“

„Hodně!“

Zkrátka kdykoliv se matka zeptala, jestli Honza něco chce a kolik toho chce, ozvalo se z pece: „Hodně!“

Honza byl každým dnem tlustší a hlavně každým dnem línější. Přikládat do pece mu dělalo větší a větší potíže, takže na roštu udržoval plamínek, jen aby nevyhaslo.

Když jednou strkal do pece polínko, ostře to zasmrdělo sírou a z pece se vysoukal čert! Starý, odřený, vychrtlý. A povídá: „Honzo, vem mě do služby. Z pekla mě vyhnali, že už jsem k ničemu...“

Fňukal a kňoural, že Honzu ani moc nepolekal.

„A k čemu bys mi byl?“ zamračil se Honza na toho rohatého umouněnce.

„Moc už toho nedokážu, ale příkládal bych ti do pece, abys nemusel slejzat dolů,“ špitl čert.

„To by šlo,“ řekl Honza a radši se ještě opatrně zeptal: „Ale co za to?“

„Nic! Nic. Jen že budu mít taky kousek toho ohně. V pekle mi ho odepřeli a bez něj bych chřadnul,“ blekotal zkroušeně čert.

„Beru tě!“ zasmál se Honza. „Tak top!“

„A jak, pane Honzo?“ uklonil se uctivě čert, ale v očích mu šlehly divoké plamínky.

Honza si ničeho nevšiml, spokojeně se překulil na záda, protáhl se, a jak bylo jeho zvykem, odpověděl: „Hodně!“

Jen to dořekl, čert začal ládovat do pece nejvíc prosmolená borová polena, takže se pec za chvílku rozpálila jako kovářská výheň.

„Áááúúú!“ vykřikl Honza a skočil z pece, aby se nepřípekl. Ale než dopadl na podlahu světnice, čert mu nastavil záda. Pod Honzovou váhou v tom vychrtlém chlupáčovi zapraskalo, kolena se mu trochu podlomila, ale dupnul kopytem a už ho vlekl ze dveří.

Byl by ho odnesl až do pekla, kdyby Honzova maminka zrovna nezametala před zápražím. Jak tak metla, podrazila koštětem starému čertovi nohy, takže Honzu upustil. Být to mladší a silnější čert, dopadlo by to s Honzou zle! Od té doby už Honza na peci nelenošil. Pilně se točil kolem chalupy – s vidlemi, hráběmi, kosou, sekerou, s kladivem, s rýčem...

Ono je prý lepší mít vždycky něco v ruce, kdyby se objevil čert. Nadarmo se neříká, že čerti šijou jen s tím, kdo nemá nic na práci...

KONEC

